

Когато ся раздробила държавата на Карла Великий, италиянскы-ти или сѣще ломбардскы-ти владальци носили царскѣ титулы. Нѣ власть-та имѣ съвсѣмъ ослабнѣла; по-силны-ти вассалы, сир. херцогы-ти и маркиграфы-ти станѣли самовластны, вдигали главѣ възъ царь-ты, и много пѣти отнимали отъ тѣхъ прѣстола. Единъ отъ силны-ты вассалы ся повдигнѣлъ възъ вдовицѣ Аделандѣ, която была жена на единъ Ломбардскый царь, и отнялъ прѣстола на мѣсто ѣ. Аделаида по-выкала на помощь Оттона, който отышѣлъ въ Ита-лиѣ, оженился за неѣ, и съ това добылъ Италианско-то царство. Оттонъ ся коронясалъ въ Миланъ съ ломбардскѣ-тѣ „жельзныѣ“ коронѣ. (Тая корона была златна, нѣ имала единъ жельзенъ обръчъ, направенъ, както казвать, отъ гвоздеѣ, съ който е былъ прикованъ на кръста Иисусъ Христосъ).

Оттонъ отъ Ломбардиѣ отышѣлъ въ Римъ, дѣто папа-та го помазалъ въ църквѣ-тѣ св. Петръ, и турилъ на главѣ-тѣ му коронѣ-тѣ на *Священо-шо Римско царство*. (Така ся наричала тогава съединената Ита-лиѣ и Германия). Тѣй ся коронясвали и негови-ти прѣ-мници.

Кога ся довършилъ Саксонскый царскый корень (1024 год.), нѣмскы-ти князове и владыци ся събрали на сборъ (на Рейнско поле между Майнцъ и Вормсъ), и избрали за царь Конрада, Французскый графъ. И така на прѣстола сѣднѣлъ родъ-тѣ на *Франконскы-шы* царѣ, който царувалъ тѣкмо сто години. Отъ тыя царѣ най-забѣлѣжительно царувалъ *Хенрихъ IV* (1056—1106 год.): Хенрихъ е прочютъ по борбѣ-тѣ си съ папѣ-тѣ.

Глигорий VII и Хенрихъ IV. Христианство-то ся распространявало въ Западнѣ Европѣ повече-то отъ Римъ, та затова Римъ-папа станѣлъ глава на всичко-то западно духовенство. Негова-та духовна власть ся усилила най-много откакъ западна-та (Латинска-та) църква ся отдѣлила отъ источнѣ-тѣ (Грьцкѣ-тѣ). (Послѣ съ-сѣмъ ся раздѣлили двѣ-тѣ църквы, когато латинско-то духовенство приѣло учение-то за чистилице, и за свя-